

ธรรมนิเทศ

เทศน์อบรม ณ วัดถ้ำยายปรัก อ.เกาะสีชัง จ.ชลบุรี

วันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

พระพุทธเจ้าแสดงธรรมในเมืองโกสัมพี เขาเรียกว่าธรรมนิเทศ เหตุการณ์ในข้อนี้ มันก็อยู่ในเทวทูตนั้นแหละ แต่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ธรรมนิเทศ เรามีความแก่เป็นธรรมดา เราจะไม่ล่วงความแก่ไปไม่ได้ จะหนีมันไม่พ้นหรอก แล้วเราก็จะมีความเจ็บเป็นธรรมดา จะไม่ล่วงความเจ็บไปไม่ได้ แล้วเราก็จะไม่ล่วงพ้นจากความตายเป็นธรรมดา แล้วเราก็จะไม่ล่วงพ้นความตายไปได้อันนี้เป็นสัจธรรม นี่ท่านตรัส คือความจริง เกิดมาแล้วมันต้องแก่ แต่วันเกิดนะไม่รู้เรื่องหรอก เด็กกำลังศึกษาเล่าเรียน แต่เรามองไปแล้วเราต้องมีความแก่เป็นธรรมดา จะไม่ล่วงมันไปไม่ได้ จะข้ามมันไม่ได้เลย เขาเรียกว่าพูดโดยเปิดเผย ที่มันธรรมะมันเปิดเผยให้เห็น นี้อย่างพวกนี้ อย่างวันนั้นหลวงพ่อบุญให้โยมสมจิตต์นะ มันเปิดเผยแล้วนี่ อย่างโยมละมัย เปิดแล้ว เปิดเผยแล้วว่าแก่แล้ว อากูตาก็เปิดแล้ว ต่อไปก็มีอีกอย่างหนึ่งแหละคือความเจ็บ หนีมันไม่พ้นหรอก เราเกิดแก่เจ็บตายนี้ นี่ก็สัจธรรม แต่คนเดี๋ยวนี้มันไม่ยอมรับหรอก ว่ามันแก่แล้วมันไม่ได้หรอก ฮี มันต้านเลย ถ้าคนมีสติปัญญาเขาจะมองไปไกล เหมือนเขาจะแข่งเรือแข่งอะไร เขามีธงที่ตัดสินใจว่าตรงนั้นแหละแพ้ชนะ ตรงนั้นแหละ อันนี้ก็เหมือนกัน เหตุการณ์พระพุทธเจ้าจึงตรัสในโกสัมพีว่า คนเราจะมีความแก่เป็นธรรมดา เราจะไม่ล่วงมันไปไม่ได้ เราจะมีความเจ็บไปเป็นธรรมดา จะล่วงมันไปไม่ได้ เราจะมีความตายเป็นธรรมดา เราจะหนีความตายไปไม่ได้ เตรียมใจละ เตรียมใจสู้กับตรงนั้นนะ เช่นว่า ตั้งไว้ว่าเราจะปฏิบัติธรรมไปนะ แต่ในเทวทูตทั้งสี่ ตอนท่านเป็นสิทธัตถกุมาร ออกแสวงขมสวนอุทยาน ไปกับนายฉันทะ ท่านก็เห็นเทวทูต เห็นคนแก่ คนเจ็บ คนตาย สมณะนั่งสงบ ก็เลยอุทานขึ้นมา บรรพชาดีนักแล นี่ไอ้มันนี่มันเป็นบารมีของเขาดังวาระของเขาก็เหมือนกันไอ้หมูละ ถึงวาระมันก็มา นี่เขาเรียกสภาวะมันรับรอง ก็เลยกลับวิ่งไปครุ่นคิด ไปเห็นนางสนมกรรมวัง เห็นเมียนอนกับลูก เห็นอะไรที่ภาพพุทธประวัติเอาภาพ

ไว้ละ เป็นจาริกไว้ เป็นตำนานเอาไว้ให้เราศึกษา ความเห็นของพระพุทธเจ้าต่อนั้น เหมือนป่าช้าเลย นอนเรียรด กรน้มิ่ง อะโรมิ่ง น้ำลายไหลอะไรทำนองนั้นนะ ท่านก็ ให้อีพวกอื่น ๆ มันก็มองเห็นเหมือนป่าช้า ละละไปหมดเลย เบื่อหน่าย ให้เกิดนิพพิทา เบื่อหน่าย นี่เขาเรียกเทวทูต ทุกวันคิด เหตุนี้ทุกซั่วนี่มันเกิดขึ้นแล้วมันก็ทำให้เราเขว หาทางออก ออกไปจุดหมายปลายทางคือแสวงหาโมกขธรรม แสวงหาโมกขธรรม ก็เอานายฉันทะกับม้ากัณฐกะขโมยออกกลางคืน ไปสู่ม่าน้ำอินมา ไปตั้งสัจจอธิษฐาน นี้บวชตัวเอง เอาพระขรรค์ตัดพระโมลี อธิษฐานบรรพชา แสวงหาโมกขธรรม นี่ก็มี นี่แหละเขาเรียกว่าเทวทูตทั้ง ๔ นั้นเป็นธรรมโอสธ เขามองไม่เห็นหรือ หลวงพ่อไป ปาฐกถาธรรมไปเทศน์ที่วัดพระประแดง บ้านญาติของมหาอะไรก็ไม่รู้ลืมไป ทีแรก หลวงพ่อก็คิดไม่ออก จะเอาเงินไปคืนเขา ค่าเรือค่ารถไปอีก วัดเขาขี้ พอตกกลางคืน มันก็ขึ้นมา ก็เลยไล่ตำนานขึ้นมา ก็นึกถึงพระพุทธเจ้าก่อนออกบรรพชา เอาตรงนี้ไป ปาฐกถาธรรม เรียกว่าธรรมโอสธ มันขัดกัน สะะ ทางโลกเขาเรียกว่างานฉาบปกิจะหาว่างานอวมงคลไม่ดี ฮ่าๆ ไม่ดี แต่งงานนั้นเป็นงานมงคลหาว่างานดี นี่มันขัดกัน หลวงพ่อไปย่อนสร เหตุนี้บอกว่ งานอวมงคลยุคนี้เป็นงานธรรมโอสธ ก่อนพระพุทธเจ้าจะอุบัติเกิดขึ้นในโลกท่านก็เห็นตรงนี้ เกิดในจิตใจเปลี่ยนแปลง เกิดแสวงหาโมกขธรรมจนอุบัติเกิดขึ้นไปตรัสรู้บุตรสัมมาสัมโพธิญาณ จนเป็นพระพุทธเจ้า เป็นพุทธะขึ้นมา จึงได้เผยแผ่ศาสนาถึงเราทุกวันนี้ เขาเรียกว่าธรรมโอสธ แต่งงาน แต่งงานนั้นเป็นงานอวมงคล หลวงพ่อก็ยกตำนานขึ้นมาคือมันทบุตรเทียบกัน มันทบุตร แต่งงานขึ้นจะเข้าหอเข้าโรงแล้ว ก็นิมนต์พระพุทธเจ้าไปฉันบ้าน พระพุทธเจ้าก็ไปฉัน ฉันเสร็จแล้วก็มันทบุตรนะอุ้มบาตร ช่วยอุ้มบาตรกลับวัด วัดเชตวัน พอไปถึง พระพุทธเจ้าถามว่า มันทจะบวชหรือ บรรพชาหรือ ให้อตรงนั้นวาระนั้นมันก็จะขัด ก็ขัดไม่ได้ พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า อันนี้จำใจบวชนะ จำใจบวช ให้อใจหนึ่งให้อทางโน้นนะ นางอันโน้นก็บอกไปแล้วรีบกลับนะพี่ว่าชั้น สะ ให้เขาทำภาพไว้ ก็เลยบวช อันนี้จำใจ บวช พอบวชแล้วพระพุทธเจ้าท่านก็รู้ พาไปคุณางสนมนางความสวยที่สุด ถามคนนี้ สวยไหม คนนี้สวยไหม สวยๆไหม ถามว่าความสวยมีที่สิ้นสุดไหม ก็แบบทางโลก นี้เขาจะแยกธรรมะแล้ว แบบทางโลกไม่มีที่สิ้นสุด ทีนี้ก็ย้อนกลับมาคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตายตามลำดับมา จิตก็ตามมา อันนี้ย้อนมาคุณตัวเอง นี่ทางโลกทางธรรมนี้มัน ต้องแยกกันให้ได้ ก็เห็นความจริงขึ้นปรากฏขึ้นมา ก็เลยไม่สีก พระพุทธเจ้ารู้แล้ว รู้จิตว่า จิตนั้นมันเหมือนกับขี้ผึ้งถูกไฟละลาย มันยุบไปเลย ตัวมานะตัวเห็นผิดมันยุบเลย ท่านก็ปล่อย ทีนี้ก็เหมือนกะสาวกทั้งหลายเพื่อนฝูงละ ถาม เรียกว่าพูดอย่างยุคสมัยนี้

เขาเรียกว่าแห้ว แห้วกัน นันทบุตรไม่สึกแล้วหรือ ท่านแห้วกัน บอกไม่สึกละ องค์นั้น
 ก็ว่าไม่สึก คนนี้แห้วก็ไม่สึก ก็เลยไปฟ้องพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้ารู้แล้ว อันนี้
 แห้วมันเป็นเทียบกันคือที่ว่าอุตตริมนุสสธรรม อะจะเทียบให้ พระพวกนั้นก็ไม่ว่า ก็ไป
 ฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ารู้เลย พระพุทธเจ้ารู้วารจิตเรา ถามว่านันทบุตรพูดอวด
 อุตตริมนุสสธรรม พระพุทธเจ้าก็บอกไปตามนันทบุตรมา ถามนันทบุตร เธอพูดจริง
 หรือว่าเธอไม่สึก ไม่ลาสิกขาเพศ บอกว่าพระเจ้าข้า ก็บอกพระสงฆ์พวกที่ปรับอาบัติ
 ว่าไม่เป็นอาบัติ คือพูดความจริงคือสังฆกรรม ท่านเห็นแล้วว่ามันไร้สาระ ไม่เป็นอาบัติ
 นี่การที่ปรับอาบัติอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน นี่เขาจะบอกชัด อุตตริมนุสสธรรมที่
 ไม่มีในตนนั้นเป็น ถ้ามีไม่เป็นไร เขาเกิดขึ้นมามีธรรมะ เป็นสังฆกรรม เหตุนั้น
 สังฆกรรมนี้ต้องเผยแผ่ขึ้นมา ก็เหมือนกับโมคคัลลานะท่านได้ทิพพจักขุ กับพระเถระ
 องค์หนึ่ง ท่านไม่ได้ทิพพจักขุ เป็นพระจีณาสพเหมือนกันนะ จิตหลุดพ้นเหมือนกัน
 เปรตไหว้ถึงพระพุทธเจ้าละ อยู่เขาภิษณกุฎ พอเดินลงมานั้นเห็นเปรตครวญครางอยู่
 เหาะเดินครวญคราง เป็นรูปาวรูปวญครวญครางร้อง โอ้ นี้บัก นะเป็นเปรตอสุรกาย
 ละ โน่นเห็นบอกพระองค์นี้เห็น เห็นเปรตมันร้องครวญครางพวกล่าสัตว์ พวกล่าสัตว์
 ตัดชีวิตพวกที่โรงฆ่าสัตว์นั้นแหละ พระโมคคัลลานะเห็น พระองค์นี้ไม่เห็น ไม่เห็นก็
 เลยกล่าว แต่พระพุทธเจ้าเห็นแล้ว ร้องครวญครางในเขาภิษณกุฎ แต่ท่านเห็นคนเดียว
 องค์นี้ก็เลยไปทูลถามพระพุทธเจ้าว่า เปรตอสุรกายที่ฆ่าพวกสัตว์เดรัจฉานอะไรต่างๆ
 มีไหมพระเจ้าข้า เห็นพระโมคคัลลานะท่านกล่าวขึ้นมา ว่ามี แต่ต้องให้คนที่สองเห็น
 แล้วท่านก็ตรัสว่ามี ถึงอดีตชาติเคยฆ่าสัตว์พวกล่าสัตว์พวกล่าวัวควายละ ไปฆ่าแหละ
 ตายไปก็ต้องเป็นเปรตครวญคราง เหตุนั้นไม่มีใครเขาเชื่อหรือ เหตุนั้นไอ้สิ่งเหล่านี้เป็น
 ของที่ลึกลับ ผู้ที่มีบารมีปฏิบัติไม่เหมือนกัน ขนาดพระจีณาสพเหมือนกัน ลิ่นอาสวะ
 เหมือนกัน บางทีพูดจาหยาบคายก็มี อันนี้อดีตชาติเคยคุมบริวารบริษัทเป็นลูกน้องมี
 คนงานเยอะๆอะไรต่างๆ พุดจาไอ้ถ้อยๆคิดมา แต่จิตท่านไม่มีอะไร พระจีณาสพ
 อย่างเหมือนกับสารีบุตรเหมือนกัน กระโดดโลดเต้นยังกับลิงเป็นอัครสาวกเบื้องขวา
 ซะด้วย อันนี้เป็นนิสัยวานรเป็นนิสัยมาแต่อดีต เหตุนั้นอุปนิสัยอย่างนี้มันติดตามมา
 ตลอด ละไม่ได้ เป็นกิริยา ถ้าจิตท่านหลุดพ้นหมดแล้วท่านไม่มีอะไรแล้ว รู้สึกไม่มี
 คตินึกปรุงแต่งไม่มีก็เลยเป็นกิริยา เป็นอาการเฉยๆไป เหตุนั้นดูพระดูข้างนอกดูไม่ได้
 หรือ แต่เรายังมีความรู้สึกอยู่ตัวนี้มันจะเหมือนกับเข็ม กระทบปีบมันจะคังเลย
 หัวน้ไขวไปเลย ไปตามกระแส กระแสตัวกระทบนะ กระทบดีก็โลเกะ กระทบไม่ดี
 คือโทสะ ๓ ตัว เพราะตัวรู้สึกตัวโมหะ มันจะเอาอย่างนี้ เหตุนั้นหลวงพ่อดูออกหมด

เหตุนี้เขาจึงให้ควบคุมความรู้สึก เห็นหลวงพ่อสัมผัสมา พวกแม่ชีหรือพระนี่ดีแล้ว มานึกถึงหลวงพ่องงนะปฏิบัติมาไม่มีใครชี้แนะหรือก ชี้แนะไ้อปาน แก้วสีทองคนเดียว เนาะ ให้เอาอานาปานสติเดินนับถอยหน้าถอยหลังเท่านั้นเองละ ไม่ชี้ว่า เอ้อ อันนั้นเป็น อย่างนั้นอันนั้นเป็นอย่างนั้นๆ ไม่มีเลย หลวงพ่อมุ่งปฏิบัติอย่างเดียว เอาผิดเป็นครู ธรรมะมันจะค่อยแก้ไขของมันนะ มันจะสอนเราเอง ผิดพลาดเป็นยังไง เธอ อย่าง หลวงพ่อวิปาสไปเพราะอะไร เพราะยึดถือพระเครื่องนี้ พอหายแล้วมันจึงย้อนมาคิดว่า ทำไมเราต้องวิปาส อ้อ เราคิดพระเครื่องว่าพระดี นี่แหละจึงว่ารูปาทานักขันโธ ไ้อของดีเป็นอุปาทานขันธ ทำให้เราวิปาส ไม่เอา เขาจะราคาเท่าไรอะไรต่ออะไร จึงเหตุนี้จึงว่าก่อนจะสร้างโบสถ์นี้เขาจะบอก ถือมาให้วัดถมุงกล มองคำเหมือนกับ ไ้อคำนี้เลย เป็นพวงคำเลย ไ้อโฮ นี่เขาเรียกมลทิน ต้วมลทิน แต่เห็นได้ดาก่อนแล้ว ผู้หญิงให้ดาก เป็นหยกแวววาว อันนี้คือตัวปัญญา อันนั้นต้วมลทิน นี่ไม่เอา ทำได้ก็ได ไม่ได้ก็ไม่เอาแล้วแต่บารมี แต่เราทำด้วยสติปัญญาก็คงจะไม่ ต้องสำเร็จ ทำไมต้องสำเร็จ นี่แหละตอนนี้จะเข้าจุดนี้ พวกแม่ชีพวกพระไม่รู้หรือก มันมีพลัง อย่างชีทุกคนนี่มา วันนี้ปฏิบัติทั้งนั้น พระมันปฏิบัติมุ่งปฏิบัติ เหตุนี้จึงเขียนไว้ปฏิบัติบูชาพระพุทธรเจ้า สรรเสริญพอแล้ว ต่างคนต่างมีความรู้สึก ต่างคนต่างมีความเพียร มีสติสัมปชัญญะ เหมือนกัน นี่ตัวนี้ ถ้าสิ่งใดมันมีขัดเคืองซึ่งกันและกันอันนั้นคือบุญกรรม เคยได้เคย สร้างสมกันมา เคยอยู่ร่วมกันมาในอดีตชาติ เหมือนกับหมากับแมวเหมือนกับไ้อนี้ละ หมาดต่อหมามันกัดกันเล่นกัน เดียวก็คักัน เดียวก็คักัน เดียวก็คักัน เดียวก็คักัน ไ้อสิ่ง เหล่านี้คือกรรม มาถึงเรานี้ถึงเวลาจุดนี้ ต่างคนต่างมา มาจุด เหมือนกับกระเทียม หลายหัวมารวมไว้จุดเดียว มันก็ต้องกระทบกันเป็นธรรมดา อีกคนหนึ่งไม่รู้อีกคนนี่ มันก็ทำใจกัน ค่อยพัฒนารู้สึกละแก้ไขกันไป จนวาระผลุดมันก็จะค่อยหมดไปในที่สุด เมื่อหมดที่สุดมันก็ลงเหมือนกับลงเรือลำเดียวกัน ต่างคนต่างลงเรือแล้วแล้วช่วยกันพาย มันก็ไปได้ตลอด การที่เพ่งโทษผู้อื่นนี่มันผิดแล้ว จิตส่งนอก อะมันเรารู้เลย ถ้าเรา พัฒนาจิตเราต้องดูตัวนี้ เราควรจะให้ภัยเขาไป ขออุทิศส่วนบุญกุศลไปให้ ถ้าคนมี ปัญญาหน่อยทำไมต้องเพ่งโทษเขา เขากับเราไ้อตรงไหนไม่เหมือนกัน เวลาเขาเดินนะ ยอมจิตส่งนอกออกไปสักพักหนึ่งเอาตัวนั้นมาเป็นอารมณ์ ดูเขาว่าเขาเขาเราเหมือนกัน ไ้อไหม มีมือเหมือนกันไหม มีหูมีตามีเนื้อหนังมังสาอะไรเหมือนกันไหม กินถ่ายหลับตื่น เหมือนกัน วิจัยตัวนี้ตลอด เกิดแก่เจ็บตายเหมือนกันมันจะลงตัวคือสังขารมนัน อ้อ ตัวนี้มันจะคลาย คลายความขัดเคืองจิตใจเรารังเกียจ แผ่นเมตตาอุทิศส่วนบุญไปซะ เขียน สวดมนต์ใช้ธินาฯไปซะ มันก็ค่อยคลายอาฆาต แผ่นเมตตาให้เขา เพราะเราจะเดิน

จุดหมายปลายทางคือการว่ามัจฉริยะตระหนี่ไม่มี ตัวนี้เป็นนิสัยของพระอรียเจ้า เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เคนวิหารธรรมเข้าไป คำว่ามัจฉริยะตระหนี่เหนียวแน่นไม่มี เราควรให้ไป ให้เขาไป ความรู้สึกของเราขัดเคืองเราก้ให้มันไปเสีย ตัวให้ตัวเสียสละ ประเสริฐสุดนี้ เหตุนี้เราทุกคนนี้รวมกันนี้หลายพลัง หลายชีวิต ถ้าเป็นตัวเลขบุคคล ขึ้นมา แต่รวมยอดแล้วก็คือความรู้สึกจุดเดียว ในขณะของเรามีความรู้สึกอยู่ มีสติ สัมปชัญญะเหมือนกันเลย สติสัมปชัญญะนี้คือตัวศีล ตัวมรรคจิตผลญาณ เราควบคุมมัน เดินจงกรมไปแต่ละก้าวละก้าวปลดไป เป็นปกติ ต่างคนต่างเพ่งจิตตัวเอง ค่อยออกมาจิต ตัวเองมันก็เกิดพลังเกิดพลังขึ้นมา เหมือนน้ำหลายแควลงเข้าแควเดียว เดียวอุปมาให้ ถ้าน้ำหลายแควมันจะนิ่งนิ่งไหลเฉื่อยชา ถ้ามันรวมเข้าลงแควเดียวปั๊บมันมีพลังอย่างสูงสุด เขาเรียกว่าไม้ใหญ่ขอนใหญ่ขวางไม้ได้แล้ว มันจะทะลุปรุโปร่งไปเลย ตัวนี้ อันนี้คือธรรมชาติ คือพลัง เหมือนลูกธนูที่ออกจากแหล่งพุ่งไปนี้ เราไม่เห็นพลังมันหรือ เห็นแต่ลูกธนูวิ่งซู้ด...ไป เห็นแต่ลูกธนูวิ่งไปในสายตาของเรา แต่พลังเรามองไม่เห็น ตัวนี้เป็นกฎแห่งกรรม เป็นกฎแห่งบารมี เขาเรียกบารมีผู้บำเพ็ญสมณธรรม นี่บารมีตัวนี้ รวมพลังกันขึ้นเป็นหนึ่ง มันจะบริหารของมันเอง ผู้หัวหน้าเขาจะทำด้วยสติปัญญาของเขา เขาไม่ได้หลอกใคร ทำเพื่อพุทธศาสนา ทำเพื่อพุทธศาสนาเป็นของส่วนกลาง ไม่เป็นของใคร เราก้ทำให้อุทิศให้พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านนิพพานมา เป็นผู้บิดาของพุทธศาสนา ธรรมะพระพุทธองค์ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ ท่านก็สร้างบารมีมาจนกระทั่ง พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์คือไตรสรณะ นี้แหละเป็นหลักธงชัยแห่งพุทธศาสนา คือพระชินาสพ ผู้ท่านสิ้นอาสวะแล้ว ท่านหมดความรู้สึก ความคิดนึกปรุงแต่งท่านก็ไม่มีแล้ว มีแต่สติปัญญาล้วนๆเลย มองอะไรเห็นแต่เป็นปัญญาหมด นี่ตัวพลัง ทำอะไร เราก้มีพลัง สติปัญญาตัวนี้ทำด้วยบริสุทธิ์มันจึงเกิดแวววาวขึ้นมา ไม่มีใครจะมาต้านได้ ไม่ได้ทำด้วยความมีดบอด ทำด้วยความโลภโกรธหลงไม่มี นี่เหมือนลูกธนูวิ่งไปด้วยพลัง เหตุนี้วันนี้ผมตั้งใจจะพูดให้ฟังทุกคน เราต้องร่วมจิตร่วมใจต่างคนต่างปฏิบัติ จุดหมายปลายทางคือพ้นจากกองทุกข์ แล้วพระพุทธเจ้านะ ผมดำรงสนิทนนี่เป็นผู้ไม่ประมาท อ้อ ไปเปิดดูได้เลย ไม่ใช่หลวงพ่อบุค นี่โอวาทของพระพุทธเจ้าออกจากพระโอษฐ์ “ผมดำรงสนิทมาเนกขัมมบารมีเป็นผู้ไม่ประมาท” เหมือนกับไม้ต้นโคนี้ หนุ่มสาวขึ้นไปนี้มันพัฒนาของมันเอง ด้วยกฎธรรมชาติของมันเอง พุ่งไปเลย มันจะมีอุปสรรคอะไรแล้วแต่มันก็เจตนาว่าจะปฏิบัติไป มากน้อยไปเลย จะถูกฤษฏ์ไม่ได้ก็ไป สติปัญญา ๔ นั่งยืนเดินนอน พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรมไป กายเราพิจารณาผมขน เล็บฟันหนัง เนื้อหนังดับไตไส้พุ่งให้เป็นอนุสกุกรรมฐานไป กายคตาสติ ถ้าเห็นหนัง

เนาเปื่อยเท่านั้นแหละพุทธรูปเกิดกับเราแล้ว ทุกข์สุขเฉยๆมันมีของมันอยู่ แล้วมันก็เห็น แต่แห่งความดับสูญ เฟ่งไปที่จิต ความรู้สึกของเราอยู่นั้นมันก็เป็นอะไร โลกโกรทหลง ธรรมะมันก็ของว่างอยู่ เรายังโง่ ชัดเกล้าเข้าไป จิตใจที่มันมัวหมองนั้นแหละชัดเกล้า เข้าไปแล้วมันจะค่อยจับแสงสว่าง ค่อยๆใสขึ้นใสขึ้น ผลที่สุดมันก็ไปของมันเรื่อง จะลุกจะนั่งจะอะไรจับความรู้สึกไปเรื่อยๆ จงทำความรู้สึกตัวทั่วพร้อมจะเดินหน้า ถอยหลังแลซ้ายแลขวา นั่นแหละผู้มีธรรมะเป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี อัดดา หิ อัดดา โนาโต ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน ไม่มีเลย นี่เขาเรียกธรรมกถึก ธรรมกถึกต้องพึ่ง ตัวเอง พระพุทธเจ้าท่านผู้ชี้แนะชี้ทางให้ หลวงพ่อมาก็เหมือนกันแหละ เดินตามรอย พระพุทธเจ้าจึงมาเห็นสังขธรรมคือความจริง ก็ชี้แนะแนวทางให้ ให้เดินอย่างนี้ๆ ถ้าเดินตามมันก็ถึง ถ้าไม่เดินตามหยุดถอยหลังแล้ว ถอยหลังมันก็ลงคลองเท่านั้นเอง ถ้าเรามีสติมันยังกล้า ค่อยก้าวไปแต่ละก้าว เขาจึงได้อุปมาโบราณว่า นิทานเรื่องกระต่าย กับเต่า นักปฏิบัติให้เหมือนเต่า เฮอะ เต่ามันขาสั้นแถมแบกหินบนหลังซะอีกด้วยล่ะ แล้วไอ้เจ้ากระต่ายนี่ขียว วิ่งสามขุมแล้วก็ถึง นี่ๆเขาว่า บอกว่า เฮ้ย มึงเต่ามึงขาสั้น มึงแบกของหนักมึงไปก่อน กูนอนก่อน นี่คือ ปมาโท มัจจุโน ปทัง ประมาทตายแล้ว มันก็นอนก็ตายแล้วละ หือ กระต่ายนอนตายไหม นอนกรอกล่ะ ไอ้เจ้าเต่านี่ก็ขลุกลก ๆๆๆๆ ขาก็สั้นไม่ได้ยาวอะไร ไปเรื่อย นี่ วิริเยนะ ทุกขมัจเจติ ผู้ใดมีความเพียร ไม่ย่อหย่อนไปเรื่อยปกติไป ผู้นั้นจะพ้นจากกองทุกข์ พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม ไปเรื่อย กายมันมีอะไร รวบยอดตั้งแต่หัวชนเท้า มีผมขนเล็บฟันหนังที่หุ้มห่อเรานี้ถือว่า ดีเค้ เรายังพิจารณาตัวเอง ทำไมเราต้องอาบน้ำ ทำไมเราต้องล้างหน้าแปรงฟัน ทำไมต้อง ซักเสื้อผ้า พิจารณาคุณสี รongเท้าก็ต้องใส่ขาคู้ๆ เสื้อผ้าขาดมาแล้ว ตั้งเล็กผ้าอ้อมมาขาด ก็ขึ้นก็อันมาแล้ว คุณมันพิจารณาย้อนหลังไป จะเอาอะไรกันแน่ นี่มันจะเห็นไตรลักษณ์ ของมัน ความเสื่อมไปสิ้นไปทุกเวลานาที แต่ละวันแต่ละคืน วันเวลาเหมือนยักษ์ คุกเราไปด้วยไม่รู้ตัว เราจะประมาทได้หรือ มองดูทางโลก อือ เขาเรียกว่าเอาอิทธิบาท ๔ นั่นนะมาเป็นระดับที่จิตใจเราละ เป็นทางแห่งสำเร็จ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ฉันทะเรามาเนกขัมมบารมี เราพร้อมแล้วที่จะเนกขัมมบารมี นี่ก็ถึงพระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นผู้ไม่ประมาท วิริยะมีความเพียรกาย เวทนา จิต ธรรม พิจารณากายเราทุกวันเอา ทุกคืนไปเรื่อย จิตตะตั้งมั่น ตั้งมั่นในกาย เวทนา จิต ธรรม จะนั่งจะเดินจะคู่จะเหยียด พิจารณากรรมฐานของเรา ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา พิจารณาเหตุผลทางโลกนะ เขาดีนรณกันตุมตามตุมตามหาเงินหาอะไรต่อมาก็มากินมาถ่าย มากินมาถ่ายมาใส่เสื้อผ้า มาที่หลับนอน ยารักษาโรค แค่นี้จัจ ๔ เราอยู่นี่ก็แค่นี้จัจ ๔ แล้วเขาคิดนรณเพื่ออะไร

เขาทำเพื่อเสียดสหรือเปล่า เปล่าไม่ใช่ ทำไปช่วยคนโน้นต้องมีเงินเดือน ต้องมีเงิน
 รับจ้างมีโบนัสอะไรต่างๆจึงจะทำ แต่เราทำอยู่นี่เรามาหนักเสียดส วันคืนล่วงไปๆ เราเอา
 พระพุทธเจ้าตรัสว่าเธอทำอะไรอยู่ กำลังพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรมเราอยู่ นี่เป็นหลัก
 ทางโลกคือนรนไปข้างนอกเลือกกตัญหา แล้วเรามาทางธรรม เราพิจารณาตัวเราย้อนดู
 ตัวเรา ดูจิตเรา กายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา ธรรมานุปัสสนา จิตเรา
 ยังมีความรู้สึกอยู่ เรายังทำอยู่ อะไรอยู่ในนี้เราทำอุทิสให้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
 ทำให้ศาสนาเราก็เสียดสไป ทิ้งบ้านทิ้งช่องมาแล้ว ตัดผมกุศเลียบมิ่งหมดแล้ว เราผู้
 ลิ่นแล้ว ลิ่นไปตามกาลและเวลาของมัน ตั้งเรากิดมานี่ลิ่นไปเลื่อมไป ลิ่นไปสูญไป
 ตลอดเวลา พิจารณาอยู่อย่างนี้บ่อยๆ เราสามารถถึงที่สุด เราจะไม่พ้นจากความแก่
 เราเห็นคนแก่เราก็อ่อนมาใส่เรา เราจะไม่พ้นจากความเจ็บ เจ็บก็อ่อนมาใส่เรา คนป่วย
 คนเจ็บ เราไปเจอคนตายเราก็อ่อนมาใส่เรา มายาธรรม กลับกลอก เหมือนวันเหมือน
 คืนเกิดดับของมันอยู่อย่างนี้ เลื่อมไปลิ่นไปอยู่อย่างนี้ สมบัติคือวิบัติ มนุษย์สมบัติคือ
 วิบัติ วัตถุสมบัติคือวิบัติ ดับสูญไปทุกเวลาทันที แล้วจะเอาอะไร อาจจะมีทิมแทงมา
 อาจจะมีมาว่า เอ๊ย เหมือนสมัยพุทธกาลก็มี มารมันมาถึงนางภิกษุณี หน้าตาเข้มซ้อยสวย
 แม่นาง ลีลาไปแต่งงานเถอะ อะไรต่างๆ ในป่ามหาวัน นางภิกษุณีบอก ไอ้มาร รู้หน้า
 มิ่งแล้ว นี่ตัวมันมากระซิบ จิตใจเราละ มันดึงเราจิตเราให้ไปแต่งงาน เขาก็รู้เลย ก็มี
 ท่านก็มีความเพียรไปตลอด ผลที่สุดท่านก็ลื่นอาสวะ ลื่นอาสวะพญามารเขาเรียกว่า
 จิตเบื้องหน้า นิพพิทาเบื้องหน้าแล้วทางโลกแล้ว มารมันรู้เลยมันก็ร้องไห้เลย ไปแล้ว
 เหมือนตาข่ายนายพรานนะ ตัวที่มันเบื้องหน้ามันรอดตาข่ายไปได้มันก็ร้องไห้โฮเลย ฮะ
 มารมันร้องไห้ มีทั้งเทพบุตรมารเทพธิดามาร มีทั้งอะไรต่างๆร้องไห้ร้องไห้ ไอ้ หลุด
 ไปแล้วตัวหนึ่ง พ้นไปแล้วตัวหนึ่ง มันอยากให้อยู่คู่กันว้ายกับมัน ไอ้เห็นอยู่นี่ดำดำนี่
 เทพบุตร เมื่อวานนี่ก็มา ไอ้หมู จะมาลากหมูไป แล้วไม่ซำมันจะเอาวิกเอาตีปอะไรมา
 อีกริชไหม บอกอย่าไปให้ได้เลย ก็แล้วแต่เถอะ ตัดสินโลกตัดสินธรรมได้ ไปก็ตาย
 อยู่ก็ตาย ตายในธรรมะดีกว่า สัจจัง เว อมตา วาจา วาจาจริงเป็นสิ่งไม่ตาย เอาตัวนี้ดี
 กว่าเฮอะ หือ หลอดตายตรงไหนล่ะ ตายในธรรมหรือตายในกิเลสล่ะ ให้กิเลสตายดีกว่า
 ว่า หือ (ครับ) เหว เอ้า หัวเราะแหย่ๆเลย ให้กิเลสตายดีกว่า นี่แหละขอให้เข้าใจวันนี้พูด
 ว่า ยังไงพวกเราให้รวมเป็นหนึ่ง อย่าไปสงสัยใคร่ทั้งสิ้น ตัดตัวสงสัยอนุสัยสิ่งเหล่านั้น
 นะ บอกว่าเราตายไหมล่ะ ถ้ามันสงสัยตายไหมล่ะ ขอมรับว่าตายแน่เลย หมดสงสัยแล้ว
 ไม่ต้องไปแต่งมันหรืองาน แต่งก็ตาย ไม่แต่งก็ตาย ยังนั้นแต่งอยู่คนเดียวดีกว่า อยู่เดียว
 เปลี่ยวกายแสนสบายไม่มีทุกข์ อยู่สองครองทุกข์ไม่สบาย มีแต่ทุกข์ พุดมันไปอย่างนั้น

เลย เขียนไว้เลย โคลงนี้เขียนมันไว้เลย ประกาศไว้เลย อยู่เดียวเปลี่ยวกาย ตัวใหญ่ๆ โนนเหมือนกับปายนะ อยู่เดียวเปลี่ยวกายแสนสบายไม่มีทุกข์ อยู่สองครองทุกข์ไม่สบาย มีแต่ทุกข์ ทุกข์ๆๆๆๆไปเลยละ ทุกข์ลูก ทุกข์หลาน ทุกข์เหลน ทุกข์อะไรไปเลย เขียนมันตะล้อต้อต้อต้อ โอ้ คติดีนี่ว่า ฮ่า ทำไมนักเรียนเรียนมาขนาดปริญญา ปริญญาอะไรไม่มีหัวในคอมพิวเตอร์ออกมาให้เลย มีแต่หลวงพ่อบ.๔ หึ หือ นพดล ว่าไงละ (ว่าดีครับ) เฮอะ ดีไหม โคลงนี้ดีไหม (ดีครับ) อือ อย่างดีเอาไปเขียน อยู่เดียว เปลี่ยวกายแสนสบายไม่มีทุกข์ อยู่สองครองทุกข์มีแต่ไม่สบายมีแต่ทุกข์ๆๆ ทุกข์ลูก ทุกข์หลาน ทุกข์เหลนด้วย เดี่ยวยายปรานีมานั้นๆนะอ่านคูชิ อือไม่เอาแล้ว ทุกข์ยึด สมบัติพิสดานเป็นเปรตอสุรกายไปเลย โอ้อโฮ แจ้วจริงๆธรรมะพระพุทธเจ้า ยอดเลย นี้เขามาปล่อยอีกแล้วไอ้คำต่าง เอ้า เอาแล้ว ได้เวลาแล้วนี้หิวข้าวแล้ว ใครเห็นเป็นไงละ คำนี้ใหม่ .

เรามีความแก่เป็นธรรมดา	เราจะไม่ล่วงความแก่ไปได้
เรามีความเจ็บเป็นธรรมดา	เราจะไม่ล่วงความเจ็บไปได้
เรามีความตายเป็นธรรมดา	เราจะไม่ล่วงพ้นความตายไปได้